

Настъпни моментъ — и частъ отъ бубликата бавно бавно почва да оставя залата.

Студенчеството, обаче, и мнозина отъ по-експанзивните граждани стоятъ заковани.

Разбра се, че тѣ чакатъ героя на този театраленъ празникъ, на това небивало, между обединенъ салонъ и сцена, тържество.

Най-сетне излиза Матей Икономовъ, облѣченъ да си отива въ хотела.

Тука публиката става единъ човѣкъ, дигатъ се стотици ръце, които го понасятъ, като кумиръ, по улицитѣ, чакъ до хотелъ „Тетевенъ“, пѣйки ненаситно пѣсенъта.

Случайни минувачи се присѣдиняватъ къмъ необичайното нощно явление, постовитѣ стражари сж въ недоумение.

Предъ хотела Матей Икономовъ благодари на своитѣ почитатели, и всѣки развѣлнуванъ по своему трѣгва къмъ дома си.

Влѣзълъ не влѣзълъ въ стаята си, популярния вече уредникъ на „Съвременъ театъръ“ го викатъ въ „Славянска Беседа“.

— —

Въ бюфета на беседата сж се събрали: министра на просветата — Д-ръ Ив. Шишмановъ, цѣлъ редъ професори и литератори, между които е другарката на Матю, втория стълбъ на театра — Маня — „духовната аристократка“, както я считаха тия, които я познаваха — цѣла въ букети и рози, като нѣкоя скъпа муза.

Дохожда Матю, става втори центъръ около голѣмата маса, кждето сж насѣдали новитѣ кумири съ високитѣ свои почитатели.

И възвиратъ разговори, възхищения, речи. Звънятъ чаши съ вино, наредъ съ звънливия, изкованъ отъ топло сребро, гласъ на младата примадона . . .

Съ особна болка спомва днесъ човѣкъ това, когато — да се изразимъ съ стиха на поета — „Облѣтѣли цвѣты, догорѣли огни“ . . .